

[Grove]

Også på andre områder har EF-samarbejdet haft positiv udvikling. Jeg tænker her på begyndelsen til en fælles energipolitik, på begyndelsen til et fælles bistandsprogram til udviklingslandene og på EF-landenes indflydelse i internationale forhandlinger. Her kan vi tænke på Nord-Syd-dialogen. Ligeledes er det begyndende valutasamarbejde en god begyndelse til at skaffe større valutastabilitet i Europa. Alle disse ting er naturligvis i deres begyndelse, men det vil på lang sigt medvirke til at skaffe stabilitet både i Europa og i resten af verden.

Der er altså opnået store resultater inden for EF på nuværende tidspunkt, men der er selvfølgelig nye områder, der bør tages op i EF, og der vil også være ting at rette i de bestående ordninger inden for EF.

Her vil jeg gerne fastslå, at den fælles landbrugspolitik inden for EF har været og stadig væk er en livsnødvendig betingelse for, at vi her i Danmark kan opretholde et effektivt landbrug. De største vanskeligheder i dansk landbrug – og det, der truer dets eksistens mest hidtil, ikke mindst efter december – er vel forårsaget af den hjemlige politik, af socialdemokratiets forfejlede økonomiske politik, hvor regeringen gennem særbeskatning af landbrugserhvervet forringer konkurrencevilkårene for dansk landbrug inden for EF-samarbejdet. Ligeledes pålægges regeringens økonomiske politik os en utålelig høj rente. Det er også ødelæggende for det danske landbrugserhverv.

Fra konservativ side vil vi fremhæve, at den fremtidige landbrugspolitik i EF skal bygge på Fællesskabets grundidé: at lade produktionen af landbrugsvarer søge derhen, hvor den foregår bedst og billigst. Derfor må vi fra konservativ side tage afstand fra Kommissionens forslag til en fremtidig fælles landbrugspolitik, der er baseret på de principper, som landbrugsministeren var inde på. Det første princip går ud på, at udgifterne til afsætning af produkter, som er præget af strukturelt overskud, må afholdes af producenterne selv. Det andet princip går ud på, at de uacceptable følgevirkninger på den indkomst, der oppebæres af mindre eller mellemstore producenter, der ikke har mulighed for alternativ produktion, må afbødes. For det tredje mener man, at de disponible ressourcer til omstrukturering og udvikling af landbruget skal koncentrerer på ugunstigt

stillede landbrug og ugunstigt stillede områder. Hvis man gennemførte disse principper, ville det f. eks. på mælkeområdet betyde, at de danske landmænd med en rationel, effektiv mælkeproduktion selv skal bære og betale meromkostningerne ved at afsætte mælkeproduktionen, hvorimod mindre effektive landmænd i andre EF-lande skal have tilskud til at opretholde deres mælkeproduktion, selv om produktionen foregår mere effektivt her i Danmark. Det kan vi fra konservativ side ikke gå med til.

Ligeledes siger vi nej til at pålægge det enkelte mejeri en afgift på merproduktion af mælk. Det vil i realiteten medføre en kvotaordning for mejerierne – en kvotaordning, der vil være et afgørende brud på de grundlæggende principper i EFs landbrugspolitik – og det vil forhindre en fornuftig strukturudvikling, ikke blot i Danmark, men i hele EF.

Man kan prøve at tænke på, hvad en sådan kvoteringsordning ville have betydet for svin, og hvad den ville have betydet for Danmark. De store strukturuomlægninger fra kvægbesætning til svinebesætning, der er sket inden for de sidste år – og dermed produktionsudviklingen for svinekød – ville simpelt hen ikke kunne have fundet sted, hvis vi havde haft kvotaordning inden for svinesektoren.

I det hele taget må det for landbrugspolitikken inden for EF gælde, at hvis man begynder at diskutere, hvem der producerer overskud, eller hvem der skal have lov til at producere mere, så har man egentlig ødelagt principperne for fri konkurrence. I stedet for bør man sikre lige konkurrencevilkår, bl. a. ens priser i Europa. Landbrugsministeren var også inde på forskellen i prisen på mælk i Tyskland og Danmark f. eks. Man skal afskaffe de nationale støtteordninger. Man skal indføre ens rente. Man skal afskaffe beskatning af produktionsjord osv. Desværre har regeringen her i Danmark jo tendens til at gå lige den modsatte vej. Det er til skade for dansk landbrug, men også til skade for de danske forbrugere, som får dyrere fødevarer af den grund.

I forbindelse med de budgetproblemer, der er i Europa-Parlamentet, har man også fra ministerens side fremhævet, at det kan være nødvendigt med besparelser på landbrugsområdet. Jeg har nævnt, at vi fra konservativ side i hvert fald ikke kan gå ind for de prin-